



Ova knjiga je zagonetka.
Dešifrujte je, dekodirajte i protumačite.
Tragajte, pokušavajte.
Ako ste dostojni, pronaći ćete.



SERIJAL ZAVRŠNICA

Romani:
Okupljanje
Ključ Neba
Pravila igre

DŽEJMS FREJ

I NILS DŽONSON-ŠELTON

PRAVILA IGRE

ZAVRŠNICA III DEO



Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

James Frey and Nils Johnson-Shelton

RULES OF THE GAME: AN ENDGAME NOVEL

Copyright © 2016 by Third Floor Fun, LLC.

Puzzle hunt experience by Futurruption LLC.

Iskustvo lova na rešenje zagonetke: Futurruption LLC.

Dodatni dizajn za simbole likova: Džon Tejlor Dismjuks

Asošijets, Odeljenje *Capstone Studios, Inc.*

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Da biste učestvovali u takmičenju KUPOVINA KNJIGE NIJE NEOPHODNA.

Takmičenje se završava se kada zagonetka bude rešena ili 10. jula 2017, u zavisnosti od toga šta nastupi prvo. Otvoreno je za sve uzrasta 13 godina ili starije. Ovo ne važi tamo gde postoje pravne zabrane. Ukupna vrednost svih nagrada: približno 251.000 dolara. Sponzor: Third Floor Fun, LLC, 25 Old Kings Hwy N. Ste. 13, PO Box #254, Darien, CT 06820-4608. Pojediniosti o takmičenju, opisu nagrada i Zvaničnim pravilima možete naći na adresi www.endgamerules.com

HarperCollins Publishers nije odgovoran za dizajn ili upravljanje bilo kakvim takmičenjem u vezi sa Završnicom, i nije sponzor nijednog takvog takmičenja. Sva takva takmičenja dizajnira, njima upravlja i sponzoriše ih Third Floor Fun, LLC, koji je jedini odgovoran za njihovu sadržinu i tok.



Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Veliki deo ove knjige je izmišljen, ali mnoge
informacije u njoj nisu. Završnica je stvarna.
I Završnica stiže.*

KEPLER 22B

Odaja sa ansiblom na Sidrak Sareèenu, aktivna
geosinhrona orbita iznad Marsovog severnog pola*



kepler 22b sedi u sjajnoj stolici usred crne prostorije s niskom tavanicom. Njegove šake sa po sedam isprepletenih prstiju spojene su, platinasta kosa mu je vezana u savršenu sferu koja mu stoji na samom temenu. On razmatra izveštaj koji namerava da preda preko ansibla svojoj enklavi udaljenoj mnogo svetlosnih godina. U igri koja se odvija na plavo-belooj planeti u susednoj orbiti došlo je do zastoja i nepredviđenih događaja, ali ona svejedno napreduje. Ono što se zbilo uglavnom nije naročito zabrinjavajuće, s приметnim izuzetkom uništenja jednog od 12 velikih spomenika na Zemlji. Bio je to onaj koji je pripadao latenskim Keltima, po imenu Stounhendž, i sada je potpuno razoren i neupotrebljiv. keplera 22b to duboko uznemirava. Najmanje jedna od tih drevnih struktura – podignutih pre mnogo milenijuma, kada je njegov narod hodao kraj mladih ljudi Zemlje – najmanje jedna je neophodna kako bi se Završnica odigrala do kraja.

* Izmišljeni uređaj za momentalnu komunikaciju brzinom većom od brzine svetlosti, bez ikakvog zastoja i na svim zamislivim udaljenostima. (Prim. prev.)

A to je, više od svega drugog, ono što on želi da vidi sprovedeno u delo.

Da neki Igrač pobedi.

Neki Igrač.

On prestaje da obraća pažnju na izveštaj i posmatra hologram prenosa koji mu je projektovan u vazduh nedaleko od lica. Mutni signal u stvarnom vremenu pomera se preko mape grada na indijskom potkontinentu. Igrač. Sudeći po brzini, izgleda da koristi nekakvo vozilo.

Nije to Igrač čiju pobedu kepler 22b očekuje, ali jeste onaj koji je u njemu izazvao najveću radoznalost.

Lukav je to i neoprezan Igrač.

Nepredvidljiv. Podložan uzbuđenjima. Nemilosrdan.

To je Šeng, An Lju.

I kepler 22b bi nastavio da posmatra, ali tada ansibl zazuji, hologram se isključi i soba se ispuni mrklim mrakom, a temperatura padne na -50 stepeni po Celzijusu. Nekoliko trenutaka kasnije, tamu počnu da probijaju lebdeće svetleće trunke, prostorija jarko sine i oni su tu, njihove projekcije okružuju ga sa svih strana.

Konklava.

kepler 22b bi radije posmatrao Šenga, ali ne može. Vreme je da podnese izveštaj.

AN LJU

Bek Bagan, Baligung, Kalkuta, Indija



Šeng.

DRHTAJ.

trep.

DRHTAJ.

An Lju vozi suzuki GSX-R1000, pokušava da ubrza, ali ga u tome osujećuje gužva Kalkute.

On okreće rukohvate. Točkovi prelaze preko neravnog pločnika. Bez kacige, škrgućući zubima, s vatrom u plućima, očiju nalik na proreze. Čijokini ostaci utisnuti su mu u grudi. Kraj ogrlice njegove voljene nalaze se zig 226 i mala zbirka ručnih bombi domaće izrade. Sve to od pogleda skriva pamučna košulja.

Probija se na sever, prema groblju u Ulici Saut park. Probija se, probija, probija.

Groblje. On je tamo. Jedan od Igrača koga je Čijoko okrnula tragačem. Jedan od Igrača koje An sada prati.

Na groblju će pronaći Nabatejca. Makabija Adlaja. Koji ima Ključ Zemlje i Ključ Neba. Koji pobeđuje.

Ili misli da pobeđuje.

Jer između te dve stvari postoji razlika.

Ako An tamo ubrzo stigne, razlike će svakako biti.

Ako An stigne tamo, Makabi neće pobeđivati. Ma kakvi.
Biće mrtav.

A An je udaljen manje od dva kilometra.

Toliko je blizu.

Ali ulice su pune. Kalkuta je te večeri izlila svoje građane kroz vrata, i svi su larmali i tragali za informacijama, voljenim osobama, za pristojnim signalom za mobilni. An izbegava poslovne ljude i prodavce začina, žene u drečavoj odeći i pse lutalice, uplakanu decu i zaglavljene taksije firme *Ambasador*, rikše s muškarcima mršavim kao trska koji svoja kolica vuku zbrkanim ulicama kao ribe koje s mukom plivaju uzvodno. Obilazi motociklom braman-bika koji ni za šta ne mari. Neki ljudi se ispreče Anu na putu. Njih odgurne motocikl, ili brzi šut Anovog stopala.

Mičite se *DRHTAJDRHTAJ* s puta.

Iza njega ostaju krici, modrice i preteće mahanje pesni-cama. Nema policajaca. Tamo nije prisutan niti jedan jedini sluga zakona.

Je li to zato što je svet na ivici bezakonja?

Je li to zbog Abadona, već sada, pre nego što udari?

Je li to moguće?

Jeste.

An se osmehne.

Da, Čijoko. Kraj je blizu.

Dva krupna muškarca pojavljuju se na raskrsnici Louer rejndža i Kružne avenije. Pokazuju i viču. Prepoznaju ga. Videli su njegov video-snimak – svi na svetu dosad su videli njegov video-snimak – i žele da ga zaustave. Možda pokušaju i da ga *ubiju*, što je za Ana apsurdno. On turira motor i ljudi beže pred njim, ali muškarci ostaju tamo stameni i hvataju jedan drugog pod ruku.

Budale.

An vozi pravo na njih, kroz njih, odbija ih u stranu i gazi preko jednog, dere mu kožu s ruke. Muškarci viču i jedan niotkuda vadi neku starudiju od pištolja. Povlači oroz, ali umesto da valjano opali, oružje mu eksplodira u rukama.

On pada s vriskom.

Pištolj je bio manjkav. Star. Pokvaren.

Kao ovaj TREPTREPTREP ovaj svet.

An bi se možda i sažalio na tog čoveka i njegovu unakaženu ruku, ali on je Šeng i ne mari. Dodaje gas, diže se sa sedišta, zadnji točak motocikla leluja tamo-amu i proklizava, jedan muškarac urla kada mu noga načas ostane uglavljena ispod gume, raskrvavljena i odrana.

Anov osmeh se širi.

On ostavlja te ljude iza sebe. Prolazi kraj berbernice, poslastičarnice, prodavnice mobilnih telefona, prodavnice elektronike pune ljudi. Na ekranima u izlogu te radnje An načas ugleda lik keplera 22b.

Vanzemaljac se razotkrio kada je objavio rezultate potrage za Ključem Neba. kepler 22b je počeo da se pokazuje u pravljenom svetlu. Završnica je sada stvarna za svakoga. Stvarna je i za bogate i za siromašne, moćnike i bespomoćne. Brutalne i dobre. Za svakoga.

I Anu se to izuzetno dopada.

Sada čitav svet zna da su dva prva ključa zajedno. Da su kod Makabija. Da se Završnica nastavlja uprkos zabludelim pokušajima grupice Igrača da je prekinu. Da se nastavlja uprkos strahu, nadanjima, ubijanju, pa čak i ljubavi.

Ponajbolje od svega, kepler 22b je rekao narodima Zemlje da se Abaddon ne može zaustaviti. Da će džinovski asteroid pasti za manje od tri dana i niko u vezi s tim ne može ništa da uradi.

Da će milioni izginuti.

Anu se to izuzetno dopada.

Motocikl bruji. Ulica se širi. Masa se razilazi i An se kreće malo brže, sada već i 60 kilometara na sat. Baca pogled na Čijokin sat. Vidi prikaz tragača preko brojki.

Bip-bip.

Eno. Makabi Adlaj.

Tako *TREP* tako *DRHTAJ* tako blizu.

Tako blizu da im An oseća miris.

An gromoglasno juri preko Ulice Šekspir Sarani, prolazi još dve ulice i skreće na severozapad Ulicom Park. Gleda na sat i vidi.

Bip-bip.

Bip-bip.

Još samo nekoliko ulica.

TREPdrhtaj

Čijoko je igrala za život.

DRHTAJtrep

Ali ja

DRHTAJ

Ja igram za smrt.



SARA ALOPEJ, JAGO TLALOK, EŠLING KOP, DEKA KOP, GREG DŽORDAN, GRIFIN MARS

Dubine, सूर्य को अन्तमि रेज, Dolina večnog života, Sikim, Indija



„Dobro, majku mu, samo polako!“, viče neki muškarac. U srednjim je pedesetim, oronuo, sav preznojen, pomalo bucmast. Stoji nasred hodnika punog Igrača i njihovih prijatelja.

Sara i Jago su na drugom kraju, leđima okrenuti prema otvorenim vratima. Donghu, Harapanka, Nabatejac, kao i Ključ Zemlje i Ključ Neba nalazili su se do pre samo nekoliko minuta u prostoriji iza vrata. Bajcakan je bio i te kako živ i još kako željan da ubije Šari Čopru zbog psihotične želje za osvetom, ali Makabi se sažalio na Harapanku, pa je sprečio Donghua. Nameravao je da samo za sebe prisvoji i Ključ Zemlje i Ključ Neba kada su Sara i Jago upali u sobu. Dok je Bajcakan ležao na samrti, Olmek je skočio napred i napao Makabija, i premda je borba bila izjednačena, Jago je pobedio. Sara je imala priliku da ubije Malu Alisu Čopru, devojčicu koja je bila Ključ Neba, i trebalo je da ta smrt zaustavi Završnicu.

Ali Sara to nije mogla da uradi.

Baš kao ni Jago.

Ešlingin odred je stigao samo nekoliko trenutaka po okončanju borbe. Keltkinja je takođe bila u prilici da ubije

Ključ Neba i pokušala je da puca u nju iz svoje snajperske puške, ali je devojčica Ključ Neba u posljednjem trenutku posegnula i dodirnula Ključ Zemlje, pa je nestala u blesku, povevši sa sobom onesvešćenog Makabija, kao i unakaženo Bajcakanovo telo.

U toj prostoriji jedina preostala živa osoba je Šari Čopra u dubokoj nesvesti, s velikom čvorugom na glavi zahvaljujući Makabijevom udarcu. Mogao je i nju da ubije, ali je, možda iz samilosti, pravičnosti ili empatije, Makabi nju ostavio u životu.

Niko od njih ne zna gde su sada Makabi i ključevi. Možda su otišli u Boliviju, ili na dno okeana, ili su u audijenciji za dovršetak Završnice kod samog keplera 22b.

Ovde, u razorenoj harapanskoj tvrđavi isklesanoj u sikimskim Himalajima, nalaze se samo ovi Igrači i Ešlingini prijatelji.

Preostali su samo njihov strah, gnev i zbunjenost.

I oružje.

Uperili su ga uglavnom jedni u druge.

„Samo polako“, preklinje ih ponovo muškarac.

„Danas ovde više niko neće umreti“, kaže on.

Možda ćeš baš ti, pomisli Sara, s pištoljem uperenim u njegovo grlo. Sara je odbila da ubije malu Čopru, ali ne bi se predomišljala ni na tren oko toga da li da puca u tog muškarca ili u one sa njim, ukoliko to podrazumeva pronalaženje izlaza za bekstvo.

Muškarac stupa oko Ešling, spušta ruku na cev njene puške, gura je pet centimetara niže. Ova je sada uperena u Sarine grudi, a ne u njeno čelo. Druga njegova ruka je prazna, a dlan okrenut napred. Oči su mu razrogačene i molećive. Disanje ubrzano.

Mirotvorac, pomisli Sara.

Čovek oblizne usne. Sara kaže: „Može polako, ali tek kada mi se svi uklonite s puta.“ Glas joj je miran. Sara primećuje da je Ešling Kop zajapurena. Na njenoj koži je mrlja od krvi – možda njene, ali verovatno ne.

Krv. I znoj. I prljavština.

Ešling upita: „Gde je Ključ Neba?“

Sarin pištolj je lak. Jedan metak. Možda dva.

„Sklanjaj se s puta“, uporan je Jago. Njegov pištolj je uperen u Ešlinginu glavu. Ešling izgleda drugačije nego kada ju je prošli put video. Starija, okorelija, tužnija. Sigurno svi izgledaju tako. Završnica je bila jednostavnija u ranim fazama, pre nego što su pronađeni ključevi. Sada je daleko komplikovanija.

„Ne idemo mi nikuda“, kaže Ešling, ne odvajajući oči od Sarinih. „Ne dok ne ustanovimo gde je Ključ Neba.“

Sara kaže: „Pa, ovde nije.“

Ubij je!, naređuje Sara sebi. *Učini to!*

Ali ona to ne čini.

Ne može.

Ešling je pokušala da uradi ono što Sara nije mogla. Pokušala je da ubije devojčicu.

Ešling je pokušala da zaustavi Završnicu.

To znači da Ešling i njeni prijatelji nisu zlikovci.

Sara baci pogled na ljude u prostoriji, one koji nisu progovarali. Jedan od njih je star, ali izgleda zastrašujuće, sa jednim okom prekrivenim belom koprenom. Možda bivši Igrač latenske loze. Drugi je sredovečan, vršnjak Mirotvorca. Oko glave mu je vezana marama, ima okrugle naočari na licu, i nosi naizgled težak ranac prepun komunikacione opreme. Nosi isto tako i snajpersku pušku, ali nije se potrudio da je uperi u bilo koga. Umesto toga, on poseže u džep košulje i vadi ručno zamotanu cigaretu. Stavlja je u usta, ali je ne pali.

Oba muškarca izgledaju iznureno.

Dug dan, pomisli Sara.

Duga nedelja.

Jebote, dug život.

Sara misli da bi mogla da odskoči unazad i istovremeno opali, ubije Mirotvorca. Ešling bi momentalno uzvratila vatrom, ali pošto je Mirotvorčeva ruka na njenoj pušci, taj hitac bi promašio. Jago bi ubio Ešling. Onda bi oni dokrajčili matorog Kelta i hipika sa voki-tokijem. Ukoliko se u blizini ne krije niko drugi, ona i Jago će moći da spuste gard, padnu jedno drugom u zagrljaj i odahnu. Moći će da odu odatle nepovređeni. Moći će da nastave sa svojom misijom zaustavljanja Završnice. Sara procenjuje da su im šanse da ubiju ovih četvoro ljudi između 60 i 65 procenata. Izgledi nisu loši, ali nisu ni sjajni.

„Ne čini to“, kaže Mirotvorac, kao da može da pročita Sarine misli.

„Zašto ne?“, pita ona.

„Samo me saslušajte.“ On načas pogleda u Ešling. „Molim vas.“

„Evo ga, sad će“, mumla muškarac sa cigaretom, prekinuvši svoju tišinu. Starac s belim okom i dalje čuti, dok mu pogled prelazi sa jedne osobe na drugu.

Muškarac kaže: „Zovem se Greg Džordan. Penzionisan sam, kao veteran Cije posle dvadeset i više godina službe. Ja sam Ešlingin saradnik – ne, *prijatelj*. Znam sve o Završnici. Možda i više nego što zna iko od vas, verovali vi to ili ne.“ On pogleda u Ešling. „Više nego što sam govorio da znam“, kaže on sa izvinjenjem u glasu. Ešlingino levo oko se trza. Starac glasno izbacuje vazduh kroz nos. „Kako god bilo, video sam dovoljno ovakvih pat-pozicija u životu, a ova je upravo takva. Jedan pogrešan pokret i svi ćemo sasvim lako izginuti u ovom hodniku. Kao što rekoh, danas ovde više niko ne mora da umre. Mnogo ih je već izginulo.“ Sara ne

zna o čemu on to govori. Ona ne zna da su Ešling, Greg i preostala dva muškarca – kao i žena, sada mrtva, po imenu Bridžit Makloski – proveli prethodna dva dana u maršu po planini i ubijanju svih na koje bi naišli. Ubijali su, ubijali, ubijali. Na kraju je izginulo mnogo Harapana. Više od 50.

Previše.

Muškarac uzdiše. „Da ne povećavamo broj žrtava.“

Ešlingina ramena klonu, i njena rastuća griža savesti gotovo je opipljiva. Reči Grega Džordana za sada imaju nekog smisla. Meci su i dalje u cevima. Stopala su i dalje čvrsto na tlu. Sarino i Jagovo lice govore: *Nastavi*.

Greg Džordan nastavlja. „Usudiću se da kažem kako mislim da svi možemo da budemo prijatelji. Mislim da svi želimo isto – konkretno, da okončamo ovo ludilo. Jesam li u pravu? Šta kažete, ljudi? Da budemo prijatelji? Makar dok ne procaskamo nekoliko minuta i nađemo izlaz iz ove himalajske tvrđave?“

Stanka.

Onda Jago šapne: „Ma ko ih jebe, Saro.“

Jednim delom svog bića, Sara je sklona da se saglasi s njim, ali pre nego što ona učini bilo šta prenačljeno, Ešling pita: „Zašto je nisi ubila, Saro? Zašto to nisi mogla?“ Dok govori, pušta da joj puška klone niz bok. Ešling je sada potpuno nezaštićena, i to svakako nešto znači.

Keltkinja stupa pored Grega Džordana. „Zašto?“, ponavlja, zureći napregnuto u Saru, i glas joj je jedva čujniji od šapata.

Ešling svim svojim bićem želi da se igra završi. Ona želi da je spreči. Želi da spasava živote.

Baš kao što žele i Sara i Jago.

Sara oseća pulsiranje u podlaktici, i ono je podseća da je u borbi sa Makabijem i Bajcakanom pretrpela ranu od metka kojoj treba posvetiti pažnju. U glavi joj se malo vrti. Stisak na pištolju joj popušta. „Znam da je trebalo to da uradim...“

„Nego šta nego je trebalo“, kaže Ešling.

„Želela sam da zaustavim sve. *Moralo* je da prestane.“

„Trebalo je onda da povučesh obarač!“

„Ti si... u pravu. Ali moralo je da prestane“, ponavlja Sara.

„Neće prestati sve dok ta devojčica ne bude mrtva“, napominje joj Ešling.

„Nisam na to mislila“, kaže Sara i glas joj se spušta za polovinu oktave. „I ja želim da Završnica prestane, Ešling, ali bilo mi je potrebno da – kako si ono rekao, Greg? – ludilo? Bilo mi je potrebno da ludilo prestane. Ludilo u mojoj glavi. Da sam povukla taj obarač, to bi me onda... to bi me...“

„To bi te uništilo“, kaže Jago, takođe spustivši malo gard. „I ja sam pokušao, Keltkinjo. Nisam mogao. Možda je to bilo sebično, ali mislim da je Sara bila u pravu kada nije ubila Ključ Neba. Bilo je to dete. Beba. Šta god da se desi, bila je u pravu.“

Ešling uzdahne. „Jebiga.“ Načas niko ne progovara. „Kapi-ram. Istinu govoreći, sve vreme dok smo se peli ovamo, ja sam se molila da ne budem primorana da to uradim izbliza. Da mi se ukaže kao dobra daleka meta za ovo.“ Ona trzne puškom i zagleda se kraj Sare u mračnu prostoriju na kraju hodnika. „Ali izgleda da sam promašila, zar ne?“

Sara klimne glavom. „Nestala je. Ponavljala je iznova i iznova 'Ključ Zemlje' i mislim da ga je dodirnula, a onda...“

Jago cokane jezikom. „Puf.“

„Kako to misliš, 'puf'?“, upita Džordan.

„Prosto su nestali“, kaže Sara. „Nije to toliko ludo ako pomislite da smo pre oko pola sata Jago, ja i još dvojica Igrača bili u Boliviji.“

„Sereš“, kaže Ešling.

„Pa zar se niste i vi teleportovali ovamo?“, upita Jago, pokušavši da se našali, iako i dalje cilja u Ešlinginu slepoočnicu.

Ešling više nije briga za to. Nije prvi put da je neko uperio oružje u nju, niti će biti posljednji. „Ne, nismo se teleportovali“, kaže Ešling. „Koristili smo samo stare dobre avione, vozove i automobile... I noge. Mnogo smo koristili noge.“

„Ali Ključ Neba – ona je *zaista* nestala, zar ne?“, pita Džordan.

Sara klimne glavom. „Ipak, njena majka je unutra.“

Ešling se trgne i pokuša da zaviri u sobu. „Ko – Čopra?“

„Da“, kaže Sara.

„Živa?“, pita Ešling, glasom pomalo preterano očajničkim.

„Sī“, odgovori Jago.

„Sranje“, kaže Džordan. „To nije dobro.“

„Zašto ne?“, upita Sara.

Ešling kaže: „Mi smo, uh... upravo pobili celu njenu porodicu.“

„*Que?*“, kaže Jago.

„Ovo je harapanska tvrđava“, objasni starac iz zadnjeg dela prostorije, rečima prožetim ponosom. „Samo što nije bila dovoljno tvrda za nas.“

„Neću joj se naročito dopadati kad se bude probudila“, kaže Ešling. „Ni sama sebi se ne bih dopadala.“

„Sranje“, kaže Sara.

„*Sí. Mierda.*“

„Treba da je ubijemo“, kaže starac.

Ali Ešling podigne ruku. „Ne. Džordan je u pravu. Danas je toga bilo previše. Marse“ – Sara i Jago shvate da se Ešling to obraća muškarcu sa voki-tokijem – „ti možeš da je zadržiš u stanju Uspavane Lepotice, zar ne?“

„Svakako, bez problema“, odgovori Mars, visokim glasom, kroz nos.

Džordan kaže: „Hej, zvuči kao da je sad sve opušteno. Opušteni smo, zar ne?“

„Opušteniji“, kaže Sara. Ali shvata na šta on misli i spušta pištolj. Jago se povodi za njenim primerom.

Ešling spušta svoju pušku na pod. „Slušajte, Saro, Jago. Meni je Igre dosta. Neko vreme sam pomišljala da pokušam da pobedim, ali ovde pobeđe nema. Svi smo gubitnici – a možda će onaj koji pobedi na kraju ispasti najveći gubitnik od svih. Ko još želi pravo da živi na Zemlji ako je ova ružna, na samrti i puna bede? Ja vala ne.“

„Ni ja“, kaže Sara, pomislivši ponovo kako je sama pokrenula sve kada je uzela Ključ Zemlje kod Stounhendža.

Pomislivši ponovo na Kristofera i sopstvenu krivicu.

Ešling se primakne Sari, ispruživši ruku. „Kad smo se ja, Džordan i Mars udružili, rekla sam im da, ako već ne možemo da pobedimo u Završnici, treba da pronađemo Igrače koji misle kao mi. Da im pružimo mogućnost udruživanja s nama kako bismo zaustavili ceo ovaj jebeni kaos. Na primer, ako ikada pronađem Hilala, želim da se borim rame uz rame sa njim. Bio je u pravu, još onomad, na Okupljanju. Trebalo je još tada da sarađujemo. Nadam se da ni sada još nije prekasno za to.“

Sara stupa bliže, ali ne prihvata Ešlinginu ruku. „Kako da znamo da možemo da vam verujemo?“

Ešling se mršti, kutak usana joj se izvija naviše. „Nikako. Još ne.“

„Poverenje se mora zaslužiti“, kaže Sara, kao da navodi nešto iz priručnika za obuku.

Ešling klimne glavom. Čula je već to. Kao i svi ostali. „Tako je. Ali možeš da imaš malo vere. Nisam pucala u tebe kada sam pokušala da ubijem Ključ Neba. Nisam ti pucala u leđa onomad, u Italiji, kad mi se ukazala prilika, premda je svakako trebalo to da uradim. Dekada definitivno smatra da je trebalo“ – starac na to zagunđa – „a pre nekoliko dana, i sama sam mislila kao on. Ali možda to nisam uradila kako

bismo mogli da se sretnemo upravo sada. Možda nisam zato što nas troje još nismo završili svoje. Šta bude – biće, zar ne?“

„Sí. Šta bude – biće“, promrmlja Jago.

Ešling kaže: „Ako zajedno pokušamo da zaustavimo ovo, ako zaista to pokušamo, neću vam ni na koji način nauditi. Niko od ovih ljudi ovde neće. Imate moju reč.“

Sara pridržava povređenu levu ruku. Zuri u Jaga i krivi glavu. Najednom želi samo da zaspi u Jagovom naručju. Vidi da i on želi isto. On joj brzo klimne glavom. Sara se nasloni na njegovo telo.

„Dobro, Ešling Kop“, kaže Jago u ime oboje. Pruži ruku i prihvati Keltkinjinu. „Poklonićemo ti poverenje, kao i ti nama svoje. Prekinućemo Završnicu. Zajedno. Ali jedno od mojih brojnih pitanja ne može da čeka.“

Ešling se osmehne. Kao da je nalet vazduha prohujao hodnikom. I Sara to oseća, preplavljuje je olakšanje. Za danas je dosta borbe. Džordan tiho zvizne, a Mars pripali cigaretu. Prođe hodnikom, mumlajući nešto o tome kako treba da pogleda Šari Čopru dok prolazi kraj Sare i Jaga. Napet je još samo starac.

Ešling ne obraća pažnju na njega i poklanja svu pažnju svojim novim saveznicima. Možda i prijateljima. „Kako glasi to pitanje, Jago Tlaloče?“

„Ako je Ključ Neba preživela i ako smo propustili priliku, kako ćemo onda sada da zaustavimo Završnicu?“

Ešling pogleda u Džordana. „Pretpostavljam da je ovo šlagvort za tebe, zar ne?“

Džordan slegne ramenima. „Da.“

Ešling uzdahne. „Znam da mi nešto prećutkuješ otkad smo se upoznali, Džordane. Dakle, jesi li spreman da sada to otvoreno kažeš?“

Mars se smeje iz susedne prostorije. Džordan se uspravlja. Kaže: „Prijatelji, vreme je da se upoznate sa Stelom Viktori.“

MAKABI ADLAJ, MALA ALISA ČOPRA

Groblje u Ulici Saut park, Kalkuta, Indija



Makabi trzajem otvara zipo upaljač. Plamen pucketa i leluja. Nalaze se u mrklom mraku u odaji koju Makabi ne prepoznaje. Izgleda da je Makabi ponovo teleportovan nekud mimo njegove kontrole.

On spušta plamen i tamo, da, nalazi se Ključ Neba. Ona drhti pred njim. Krupne oči, divna tamna kosa. Pesnice stegnute na grudima. Prestravljeno dete.

Devojčica uspeva da izusti samo: „T-t-t-t-ti.“

„Ja se zovem Makabi Adlaj. Ja sam Igrač, kao i tvoja majka.“ Njegove reči su prigušene, glas drhtav od batina koje je popio od Jaga Tlaloka pre nego što se probudio tu u mraku. On podiže ruku i pomera vilicu natrag na mesto uz glasno *krc!* „T-t-t-t-ti.“

Celo telo ga boli, pogotovo međunožje, unutrašnjost stomaka, levi malić i vilica. Malić mu je potpuno savijen unazad. Makar mu je ostao prsten. On zatvara poklopac prstena tako da otrovna igla bude pokrivena, a onda s praskom ispravlja prst pritiskujući ga uz butinu. Struja bola sukne mu uz ruku u vrat. Prst neće da mu se savija u zglavcima, ali više ne štrči pod neprirodnim uglom.

Kada budem pobedio, od mene jedva da će nešto i ostati, pomišlja.

„T-t-t-t-ti“, ponavlja devojčica.

On se pomeri prema njoj. Ona ustukne. Lice joj prebledi. Sigurno nije starija od tri godine. Toliko je mlada. Toliko nevina. Nimalo ne zaslužuje ono što ju je zadesilo.

Igra je sranje, kazala je Šari Čopra. I u tom trenutku, Makabi je bio saglasan s njom. On shvata da je taj sentiment verovatno sačuvao Šari život – onaj koji ga je nagnao da je one-vesti umesto da je pokosi. Dok sada gleda u Alisu, ne žali zbog te odluke.

Toliko mlada.

„Majka ti je živa“, kaže Makabi. „Spasao sam je od jednog zlikovca. On je nju napao i ja... ja sam ga zaustavio.“ Umalo nije rekao *ubio*, ali to bi bilo nedolično, zar ne? Pred jednim detetom? On kaže: „Živa je, ali nije ovde – gde god da se nalazimo.“

„T-t-t-t-ti“, ponavlja ona, dok joj se oči šire.

Makabi se pomera napred za još tridesetak centimetara, brade pribijene uz grudi, i potiljkom grebe po kamenoj tavanici. Vazduh je vlažan. Čuje se samo njihovo disanje. Makabi mahne prstima prema njoj, a nepokretan malić je nalik na grančicu koja mu raste iz šake. „U redu je, slatkice. Neću ti nauditi. Obećao sam to tvojoj majci i zaista sam tako mislio.“ On se saplete o nešto. Spusti pogled. Gomilica tkanine.

„T-t-t-t-ti. Iz mog sna. Ti-ti-ti *tučeš* ljude...“

„Tebe neću povrediti“, ponavlja on. Spušta upaljač i gura stvar na podu stopalom. Teška je. On gleda. Ud. Noga. Rupa progorela u spoljnom džepu na butini. On zamahne zipom kroz vazduh, obasjavši krvlju isprskano Bajcakanovo lice, sa očima praznim i izbuljenim, vilicom opuštenom, grlom iskidanim bioničkom šakom koja još drži vratni deo njegove kičme.

Bajcakan.

Uzmi.

Ubij.

...

Izgubi.

Njegova Završnica je gotova.

Makar sam se njega ratosiljao.

Makabi pljune na pod dok devojčica dahće i pokazuje. „Ne! Ne ti! *On! On je taj! On je mami uzeo prst! On tuče ljude! On je taj! On je taj!*“

Makabi šutne Donghuov leš tako da se ovaj prevrne potrbuške. Stupi između Ključa Neba i Bajcakana. Ona ne bi smela to da vidi. Nijedno dete ne bi smelo to da vidi.

„U redu je. Dobro si. On ti ništa ne može.“

„Mama.“

„Ni njoj ništa ne može. Više ne.“

Makabi se najednom plaši da je i Šari doputovala tamo gde se oni nalaze. Kao i Olmek, možda i Kahokijanka. Okreće se na peti, pretražuje ostatak odaje, ali tamo nema nikoga. Tu su samo on, Ključ Neba i...

„Ključ Zemlje!“, kaže.

GDE JE ON?

Devojčica drhti. Skače na noge, a onda joj se telo kruti kao da je zaposednuta. Desna šaka joj pada niz bok, levu pruža napred, dlanom okrenutim uvis. Makabi se naginje bliže. Ona se ne pomera. Kao da je njen strah uklonjen da bi ga zamenila praznina. Šok, misli Makabi. *Ili možda neka jača sila.*

On zagleda njenu šaku. Kuglica. Ključ Zemlje.

Uzima je od nje. Obrva joj se trza, ali je inače bez izraza.

„Ja ću to da čuvam.“ Zavlači ga u džep na prsluku sa patent-zatvaračem i lupka po njemu.

„Ključ Zemlje“, kaže ona.

„Tako je“, veli on. Razgleda malu prostoriju. *Doda* vola, *gde smo*? Pod je zemljani, sve ostalo je od bezličnog kamena. Nema prozora, nema vrata. Ni ulaza ni izlaza. Dok razgleda unaokolo, opipava se po trupu, kako bi proverio šta mu je preostalo od upotrebljivih stvari. Nema pištolja, ali tu mu je smartfon, paketić žvakaće gume i njegov drevni nabatejski nož.

Preplavljuje ga talas bola dok mu adrenalin čili iz sistema. Shvata da sve ono što se nedavno dogodilo – pronalazak Sare i Jaga u Boliviji, njihovo praćenje kroz ruševine Tivanakua, teleportacija nekuda kroz taj drevni portal, borba, ubijanje, pa još malo borbe, da bi ga onda onesvestio žilavi Olmek koji je dvadeset ili dvadeset pet kila *lakši* od njega, i da bi potom ponovo bio teleportovan – sve se to dogodilo verovatno u samo nekoliko proteklih sati.

Treba da se odmori. Što pre.

„Ključ Zemlje kaže...“, izgovara devojčica jednoličnim tonom.

Nogavica njegovih pantalona vibrira.

„...kaže da jedan dolazi.“

Vibrira silovito. On dodiruje nogu – *kugla tragač!*

Još jedan Igrač!

On gleda levo-desno i gore-dole, ne može da ustanovi kuda da krene. Hoće li se još jedan Igrač pojaviti u ovoj maloj prostoriji? Hoće li on morati da se bori koristeći svoje izlomljeno telo u ovoj kutiji? U ovom, ovom – sarkofagu?

Naglo se okreće, plamen iz upaljača se gasi. Palcem okreće kresivo. *Kres, kres, kres* – iskre neće da uhvate. Ali u potpunom mraku, nešto mu zapada za oko. Neposredno ispred njegovog lica. Tanka bela linija. On je prati i pronalazi slabo vidljivi kvadrat na tavanici. Trpa upaljač u džep, postavlja obe šake na kamen iznad glave i gura. Težak je, i on se napinje i stenje

dok se njegovo dahtanje meša sa struganjem kamena. Otvor. Svetlost. Vruć vazduh nadire u malu prostoriju dok on zavlači prste oko ivice ploče debele šest centimetara, gura je u stranu. Propinje se na nožne prste i gleda preko ruba.

Nalaze se u rupi u zemlji. Rupa je prekrivena gotskom kupolom na stubovima nalik na neku koja pokriva grob ili spomenik. Odnekud dopire narandžasta svetlost ulične lampe, iza kupole je na nebu mutni sjaj, crne krošnje lisnatog drveća vise iznad svega kao zavesa. Golubica guguče, a onda odleće uz lepet krila. Prigušena vreva grada – saobraćaj, zujanje elektriciteta, glasovi – nedaleko odatle.

Makabi grabi Ključ Neba i gura je napolje iz rupe. Iskače. Nalaze se nasred ogromnog groblja iz nekog davnog razdoblja, i svako grobno obeležje grandiozno je, značajno i isklesano od kamena – kupolama prekrivene viktorijanske grobnice u kojima su sigurno čitave porodice, sedam metara visoki obelisci i bazaltni pijedestali teški hiljadama kilograma. Mnogi su prekriveni mahovinom i lišajevima, a svi su tu i tamo oronuli od zuba vremena. Biljke rastu u svim raspoloživim šupljinama i na čistinama – trava, palme, tropsko drveće, korov, razgranata stabla azijske smokve čije korenje tu i tamo iz vazduha uranja u tle. To je jedno od najupečatljivijih grobalja koje je Makabi ikada video.

Ključ Neba stupa na stazu, ruku prilepljenih za bokove, a noge joj se pomeraju kao u robota. Potpuno je izgubljena, ali uspeva da kaže: „Jedan dolazi. Blizu je.“

Makabi vadi kuglu desnom rukom i poteže nož levom. Nesavrtljivi malić mu štrči. Kao kada se Alisa Ulapala primakla njegovom skrovištu u Berlinu, kugla samo sija u znak upozorenja, ne odajući mu ni na koji način ko to dolazi, i sa koje strane.

Makabi zna da prvi put u životu mora da beži. Previše je povređen, nenaoružan, dezorijentisan i ranjiv sa Ključem Neba da bi ostao tu gde je.

On trpa kuglu u džep i uzima devojčicu, stavlja je ispod miške kao paket.

Polazi zemljanom stazom, groblje je mračno i klaustrofobično, sve dok drveće i velike grobnice ne ustupe mesto otvorenom prostoru. Kameni zid visok tri metra diže se pred njima, a na uličnoj strani iza njega nalaze se obične betonske zgrade.

Dodavola, gde sam? Ovo nimalo ne liči na Peru ili Boliviju. Pa čak ni na Južnu Ameriku!

Prilazi čvrstom zidu, pa gleda levo i desno. Dovoljno je hrapav za penjanje, ali ne dok nosi Ključ Neba. Okreće se levo i kaska, tako da mu zid ostane sa desne strane. Kugla u džepu malo mu se ohladila, pa je možda onome koji dolazi malo zavarao trag.

Ključ Neba teži petnaestak kila. On je drži postrance, tako da joj je glava napred, dok njene noge mlataju za njim. Kao da nosi dečju lutku prirodne veličine.

Blizu unutrašnjeg ugla zida, Makabi nailazi na odložene grobarske alatke: lopatu zabijenu u hrpu peska, budak, smotano jako uže. On pažljivo spušta Ključ Neba i iseca parče užeta dužine četiri metra. Vezuje ga sebi oko struka, pa stavlja Ključ Neba na leđa i provlači joj uže ispod tura i dvaput preko lopatica. Privlači je uz sebe, pokušava da priveže X od užeta koje mu se ukršta na grudima. Ona sigurno sedi u tako nameštenoj priručnoj dečjoj nosiljci, a on može da koristi obe ruke. Oseća njen ubrzani dah na vratu. Ona je i dalje izgubljena, verovatno od traume zbog toga što je oteta od mame, i od toga što je dotakla Ključ Zemlje.

On želi da se popne uza zid i dođe do ulice grada u kojem se nalazi, ali zid je tu ravniji tako da nema za šta da se uhvati. Sprema se da se vrati na mesto gde bi mogao da se uzvere, ali onda se ukoči. Uže! Budak!

Vezuje uže za drvenu držalju i baca budak preko zida, napravivši tako neku vrstu kuke sa hvataljkom. Snažno povlači, i budak ostaje na mestu. On upire nogama u zid i počinje da se penje.

Ali tada, u istom trenu, kugla u njegovom džepu poskoči kao sićušni zemljotres, a Ključ Neba se prene iz svog zombifikovanog stanja, ščepa ga za kosu i cimne. On izgubi oslonac i zaljulja se pola metra postrance. Nešto prasne u vazduhu oko njega. Komad zida eksplodira kraj njegovog lica, praćen pucnjem iz pištolja.

„On je tu“, kaže Ključ Neba.

Makabi se baca iza kamenog nadgrobnog spomenika dok još tri metka huje kraj njih, i svaki umalo da ih pogodi. Makabi ritne lopatu u vazduh i dogradi je. Okrene se desno, ali Ključ Neba ga ponovo čupne za kosu i kaže: „Na drugu stranu.“

To će ih odvesti pravo pred liniju vatre, ali Makabi joj veruje. Brzo nagađa da taj muški Igrač mora biti Šeng, An Lju. Markus i Bajc su mrtvi, Jago je sa Sarom, a Hilal se verovatno oporavlja od svojih povreda u Etiopiji.

A ako je to Lju, onda verovatno ima i bombe.

To znači da Makabi mora u *POKRET!*

On zahvata pesak lopatom i baca ga u vazduh, stvorivši tako dimnu zavesu, pa jurne iza nje. Čuje prigušen šuplji zvuk, skreće iza debelog debela drveta, prekriva šakama glavu Ključa Neba i *bum!* Eksplozija sa mesta na kojem su do maločas bili, otpaci koji pljušte na sve strane, lišće koje se žestoko njiše pred udarnim talasom, komadići drveta i kamena šibaju

tu i tamo. Bila je to slaba eksplozija, ali dovoljno jaka da ih povredi, samo da nisu promenili mesto.

„Ovde skreni desno“, kaže devojčica mirno.

On je tu slep i telo ga boli od svega što se dogodilo, ali ona ih *jeste* spasila, pa je poslušao.

„Ovde levo. Pravo. Levo. Levo. Pravo. Desno. Levo, levo, levo.“

Prati svako njeno uputstvo, makar mu se činilo da sve vreme idu ukrug. Provlače se i izmiču, okreću i hitaju. Još nekoliko hitaca ih zamalo promaši, kao i još jedna slaba eksplozija. Ona gusto groblje pretvara u lavirint, i to deluje. Ona nekako zna gde se An nalazi. Makabi shvata da je ta devojčica, makar u ovom trenutku, daleko superiornija od tajanstvene kugle koju je koristio da prati Igrače.

Konačno, obilaze oko crnog kamenog bloka i pronalaze lučni prekid u zidu dovoljno velik da tuda prođu kola. Dve male zgrade oko njega obojene su u ružičasto. S druge strane je ograda od kovanog gvožđa. Iza toga je široka ulica, kola koja njom voze, i novi model motocikla parkiran kraj ivičnjaka.

Izlaz. Udaljen je 10 metara, u pravoj liniji. Ali na tih 10 metara nema nikakve zaštite.

„Predaleko je“, kaže Makabi. Kugla u njegovom džepu pomera se tamo-amo toliko brzo da se on boji kako će ona iskočiti napolje. „Ubiće nas.“

Ključ Neba ga zagrebe po vratu. „Ovde“, kaže ona.

„Vidim izlaz, ali predaleko je!“

Nemaju više od nekoliko sekundi. Ona ga zagrebe jače, počne da mu para meso. „Ovde!“, šapuće mu u uvo.

Tada Makabi shvata. Nešto mu je u vratu: *tragač*. Onaj koji su An i ko zna koliko još Igrača koristili kako bi ga sledili!

On brzo vadi nož i stručno iseca parče kože s vrata. Pazi da ne zakači ništa važno ili iskida mišić ili tetivu. Bol nije preteran, ali krv lipti.